

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Jany Volkové ve věci

navrhovatele: K. N.
bytem X

proti
odpůrkyni **obec Zvole**
sídlem Zvole 123, 789 01 Zábřeh
zastoupena advokátem JUDr. Pavlem Kvíčalou
sídlem T. G. Masaryka 195/18, Prostějov

o návrhu na zrušení části Územního plánu Zvole, vydaného dne 14. 12. 2016

takto:

I. Zahrnutí pozemku č. p. Xv katastrálním území X do plochy veřejného prostranství (PV) v grafické části Územního plánu Zvole, vydaného jako opatření obecné povahy č. 1 Zastupitelstvem obce Zvole dne 14. 12. 2016, **se zrušuje.**

II. Odpůrkyně **je povinna** zaplatit navrhovateli na náhradě nákladů řízení částku 18 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel se návrhem podaným k soudu dne 27. 12. 2018 domáhal zrušení části Územního plánu Zvole, který byl jako opatření obecné povahy č. 1 vydán Zastupitelstvem

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

obce Zvole dne 14. 12. 2016 a nabyl účinnosti dne 1. 1. 2017 (dále jen „ÚP Zvole“). Navrhovatel je vlastníkem pozemku parc. č. X v k. ú. X, jehož část byla napadeným ÚP Zvole zařazena do plochy veřejného prostranství.

2. V návrhu tvrdil, že v době určené pro podávání námitek proti návrhu ÚP Zvole nahlížel do předložené grafické i písemné dokumentace, avšak z důvodu nedostatečného grafického kontrastu a nesouladu grafické a písemné dokumentace, kde nebyly parcely zařazované do veřejného prostranství vypsány, nezjistil, že jeho pozemek je do plochy veřejného prostranství zařazen. Až po uplynutí doby stanovené pro podání námitek se za použití investigativních metod dopátral, že předmětný pozemek je součástí veřejného prostranství. Na jeho námitku nemožnosti zjistit stav běžným způsobem reagovaly příslušné úřady odmítavě. Jelikož se odpůrkyně a Městský úřad Zábřeh v minulosti několikrát pokusily mu předmětný pozemek „znárodnit“, je přesvědčen, že přijímání ÚP Zvole probíhalo záměrně neprůhledně tak, aby mu bylo znemožněno obranné kroky učinit. Dále uvedl, že předmětný pozemek není nijak potřebný z hlediska veřejného zájmu, neboť na okolní pozemky existují přístupové cesty. Řešení bylo přijato v rozporu s logikou i dobrými mravy, přičemž pozemek nemá žádný přínos pro veřejnost v míře přiměřené omezení práv vlastníka. Navrhoval proto, aby soud rozhodl, že se v ÚP Zvole část pozemku parc. č. X v k. ú. X vyjímá z kategorie veřejných prostranství.
3. Odpůrkyně navrhla zamítnutí návrhu. Pořízení ÚP Zvole dle jejího názoru proběhlo zcela transparentně a v souladu s postupy stanovenými v zákoně č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a vyhláškou č. 500/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, o čemž svědčí obsah soudu předaného spisu. Navrhovatel nevznnesl v žádné z fází přijímání ÚP Zvole námitku, ačkoli měl k tomu možnost, neboť konání všech fází procesu pořizování ÚP Zvole bylo vždy řádně oznámeno veřejnou vyhláškou i na internetových stránkách pořizovatele. Územní plán vymezuje zastavěné území, plochy a koridory, nikoli jednotlivé pozemky. Taková podrobnost územnímu plánu nenáleží, tudíž nelze shledat navrhovatelem tvrzený rozpor mezi grafickou a textovou částí dokumentace. Pozemek navrhovatele je již několik desetiletí součástí veřejného prostranství, neboť jeho část byla přirozeně využívána k přístupu na sousední pozemky, aktuálně k přístupu k rodinnému domu č. p. X, k němuž sice z přiléhá z jiné strany rovněž veřejný prostor, avšak přístup přes něj není možný s ohledem na nevhodnou terénní profilaci (příkop s vodotečí). ÚP Zvole tak ve vztahu k předmětnému pozemku pouze zachytil stávající využití tohoto pozemku a navrhovateli tím nevzniká nová újma. Zařazení pozemku navrhovatele do plochy veřejného prostranství je v souladu s § 18 odst. 2 stavebního zákona a zásah do vlastnického práva je proto přiměřený.
4. Při jednání soudu dne 26. 3. 2019 navrhovatel zopakoval výtky uvedené v návrhu. Zdůraznil, že žádný racionální důvod k zařazení části jeho pozemku do plochy veřejného prostranství neexistuje a odpůrkyně se jej dlouhodobě snaží o předmětný pozemek připravit. Namítl, že odpůrkyně neprokázala své tvrzení o položení inženýrských sítí a dále namítl, že je pozemek soustavně zneužíván vlastníkem domu č. p. X k parkování.
5. Krajský soud v souladu s § 101d s. ř. s. v rozsahu a v mezích návrhových bodů přezkoumal napadené opatření obecné povahy, přičemž dle § 101b odst. 3 s. ř. s. vycházel při přezkoumání opatření obecné povahy ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání.

6. Krajský soud rozsudkem ze dne 26. 3. 2019, č. j. 73 A 1/2019-28, návrh zamítl. Dospěl k závěru, že navrhovatelé v uplatnění námitek v procesu pořizování ÚP Zvole nebránily jím tvrzené objektivní příčiny, a to nízké barevné odlišení jednotlivých ploch s rozdílným způsobem funkčního využití, neboť z grafické části ÚP Zvole je zcela patrné, že předmětná část pozemku parc. č. X je zařazena do plochy veřejného prostranství, ani nesoulad textové a grafické části ÚP Zvole, neboť vyhláška č. 500/2006 Sb. neukládá, aby součástí textové části územního plánu byl výčet pozemků zařazených do jednotlivých funkčních ploch. Krajský soud proto s odkazem na judikaturu uzavřel, že se námitkami navrhovatele nemůže zabývat, neboť ten je vznesl až v řízení před soudem, přičemž procesní pasivita navrhovatele v rámci procesu pořizování ÚP Zvole vylučuje přezkum přiměřenosti zásahu ÚP Zvole do jeho práv.
7. Rozsudek krajského soudu však zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 1. 2020, č. j. 1 As 177/2019-23. Nejvyšší správní soud s odkazem na vlastní bohatou judikaturu přisvědčil krajskému soudu, že proporcionalita přijatého řešení nemůže být předmětem soudního přezkumu, nemohla-li ji pro nedůvodnou pasivitu navrhovatele posoudit odpůrkyně v průběhu pořizování daného opatření obecné povahy. Souhlasil také se závěry krajského soudu, že v projednávané věci nejsou textová a grafická část návrhu ÚP Zvole v rozporu, že z grafické části je zřejmé, že předmětná část pozemku navrhovatele je vymezena jako stávající plocha veřejného prostranství a že rozdíl mezi plochou vyplněnou jednolitou barvou a plochou vyznačenou pruhy, mezi kterými navrhovatel neměl rozpoznat rozdíl, je zřetelný.
8. Nejvyšší správní soud však s odkazem na rozsudky ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 Aos 4/2012-31, či ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Aos 6/2013-55, zdůraznil, že výjimku z tohoto principu nepředstavuje jen existence objektivních okolností, pro které byl navrhovatel v procesu přijímání územního plánu procesně pasivní, nýbrž i případ, „*kdy zásah do vlastnického práva musel být pořizovateli již v době přípravy územního plánu zcela zjevný a jedná se o zásah dosahující značné intenzity, blížící se vyvlastnění dotčených nemovitostí*“. Procesní pasivita navrhovatele v předešlém řízení tudíž není překážkou pro soudní přezkum, dojde-li k zásahu do jeho práv ve značné intenzitě. Krajský soud se však zabýval pouze jedním ze dvou důvodů pro připuštění soudního přezkumu (objektivní okolnosti, intenzivní zásah do vlastnického práva), čímž pochybil, neboť v posuzované věci dle Nejvyššího správního soudu nelze vyloučit, že zásah do vlastnického práva navrhovatele mohl dosahovat značné intenzity, jelikož zařazením části jeho pozemku do plochy veřejného prostranství v rozporu se zákonem by se jeho vlastnické právo k tomuto pozemku mohlo fakticky i vyprázdnit (nález Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2014, sp. zn. I. ÚS 581/14).
9. Zda se však o výše popsáný případ jednalo, nemohl Nejvyšší správní soud sám posoudit, neboť krajský soud nevyjasnil, jakým způsobem plocha veřejného prostranství vznikla, resp. zda se vůbec o tento typ pozemku jedná, nezabýval se tím, zda dotčená část pozemku navrhovatele byla v předchozím období předmětem nějaké regulace nebo zda šlo o popis faktického stavu a jaký vlastně tento stav je. S tím se dle Nejvyššího správního soudu váže i otázka míry odůvodnění zásahu do vlastnického práva. Územní plán je přijímán k zajištění veřejného zájmu, jímž může být i potřeba koordinovat výstavbu v území a zajistit jeho průchodnost, čehož lze docílit i prostřednictvím vymezení veřejných prostranství. Hodnoty chráněné územním plánem nicméně musí být dle Nejvyššího správního soudu nejen řádně pojmenovány a specifikovány, ale také odůvodněny, s tím, že tato potřeba je naléhavější, dozná-li funkční využití dotčeného pozemku zásadní změny. V takovém

případě musí být tato změna v územním plánu vysvětlena a odůvodněna, neboť v souladu s principem právní jistoty má každý právo znát důvody změn, jež se ho dotýkají. S ohledem na tvrzení navrhovatele, že dotčený pozemek byl již v minulosti předmětem zájmu odpůrkyně a byly činěny různé pokusy změnit jeho statut, je dle Nejvyššího správního soudu objasnění důvodů záměru ÚP Zvole v této lokalitě o to důležitější.

10. Rozsudek krajského soudu ze dne 26. 3. 2019, č. j. 73 A 1/2019-28, tudíž dle Nejvyššího správního soudu trpěl dílčí nepřezkoumatelností, neboť se krajský soud nezabýval mezi účastníky spornou otázkou rozhodnou pro určení, zda k zásahu do vlastnického práva došlo (resp. zda ÚP Zvole obsahuje dostatečné odůvodnění změny funkčního využití pozemku č. X) či nedošlo (pozemek č. X byl již plochou veřejného prostranství), přičemž bez odpovědi na tuto otázku nelze dospět k závěru o neexistenci důvodu pro připuštění soudního přezkumu pro možný zásah do vlastnického práva značné intenzity. Navíc se tím dle Nejvyššího správního soudu znovu otevírá otázka, zda krajský soud vyhodnotil správně existenci objektivních okolností, neboť uvedená změna funkčního využití pozemku by se měla (došlo-li k ní) projevit v textové části. Postrádá-li totiž textová část územního plánu zmínku o zásadním zásahu do vlastnického práva některého z dotčených vlastníků pozemku, bude se zpravidla jednat o objektivní okolnost, pro kterou soud i přes procesní pasivitu navrhovatele nemá odmítnout soudní přezkum.
11. Krajský soud je právním názorem Nejvyššího správního soudu dle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.
12. Úvodem posouzení krajský soud uvádí, že otázka existence objektivní příčiny pasivity navrhovatele při přijímání ÚP Zvole v podobě barevné nerozlišitelnosti jednotlivých ploch s rozdílným způsobem využití v grafické části ÚP Zvole, byla již jednoznačně posouzena Nejvyšším správním soudem a námitka navrhovatele byla shledána nedůvodnou. Z uvedeného důvodu krajský soud zamítl návrh navrhovatele učiněný při jednání soudu dne 21. 7. 2020 na provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru optika.
13. Navrhovatel konstantně tvrdí, že předmětný pozemek ani jakákoliv jeho část nikdy plochou veřejného prostranství nebyl. Odpůrkyně naopak ve vyjádření k žalobě uvedla, že pozemek stěžovatele je již několik desetiletí součástí veřejného prostranství a byl přirozeným způsobem využíván k přístupu na sousední pozemky.
14. V doplňujícím vyjádření k návrhu, doručeném soudu po vrácení věci Nejvyšším správním soudem, odpůrkyně uvedla, že se ÚP Zvole dotkl pouze části pozemku č. X o rozloze 149 m² z celkové výměry 809 m². Dále zopakovala, že předmětná část pozemku je již několik desetiletí součástí veřejného prostranství, neboť je takto využívána, přičemž součástí veřejného prostranství může být dle zákona o obcích i pozemek v soukromém vlastnictví. Předmětná část pozemku byla dle odpůrkyně přirozeným způsobem využívána k přístupu na sousední pozemky. Slouží jako veřejné prostranství, neboť přes tento pozemek je jako jediný možný vjezd a vchod umožněn na pozemek p. č. X a na pozemek St. p. č. X, jehož součástí je dům č. p. X, který byl zkolaudován v roce 1984, včetně stávajícího vjezdu. Rovněž je na tuto část pozemku jediný možný vjezd vozidlům záchranné služby, zdravotní služby, hasičů, vozidel doručujících zásilky a dalších, které přijíždějí k domu č. p. X. Dále odpůrkyně uvedla, že pod touto částí pozemku vede podtlaková kanalizace, přestože není zřízeno věcné břemeno, což dle jejího názoru rovněž svědčí tomu, že se s pozemkem odedávna nakládalo jako s prostranstvím veřejným. Zařazení části předmětného pozemku navrhovatele do plochy veřejného prostranství je

tudíž dle odpůrkyně zákonné, neboť pouze deklaruje dlouholetý stávající stav. Pozemek je využíván jako plocha veřejného prostranství a při jeho zařazení do plochy veřejného prostranství tak nebylo změněno jeho funkční využití. Pro jiné využití není předmětný pozemek způsobilý.

15. K dotazu soudu odpůrkyně v podání ze dne 23. 6. 2020 sdělila, že s navrhovatelem nikdy žádný spor o režim předmětné části pozemku parc. č. X nevedla.
16. V souladu se shora uvedeným závěry Nejvyššího správního soudu musel krajský soud předně vyjasnit otázku, zda je relevantní část pozemku č. X plochou veřejného prostranství, resp. zda ÚP Zvole funkční využití tohoto pozemku změnil.
17. Navrhovatel při jednání soudu dne 21. 7. 2020 uvedl, že sporná část pozemku parc. číslo X byla předmětem nezákonného nakládání nejprve státem, a to od 50. let 20. století, a následně odpůrkyní. V r. 1957 došlo ke snaze státu (JZD) k vytvoření cesty přes sad rodiny navrhovatele jejím vybagrováním, v 70. letech pořídil p. S. sousední pozemek ke stavbě rodinného domu a k pozemku navrhovatele se začal chovat jako k vlastnímu, hodlal jej využívat jako přístupovou cestu, navážel tam kamení k zasypaní do té doby existujícího odvodňovacího příkopu, proti čemuž se rodiče navrhovatele bránili a následně na pozemek umístili v 80. letech odvodňovací potrubí. Navrhovatel opakovaně nabídl odpůrkyni směnu sporného pozemku za pozemek jiný, ta však na nabídky nereagovala. V r. 2008 prováděla odpůrkyně rekonstrukci cesty na souběžném pozemku a při té příležitosti se pokoušela rozšířit tuto cestu o cca 1 m i na sporný pozemek. Této aktivitě zabránil navrhovatel doslova vlastním tělem, došlo i k fyzické potyčce s pracovníky stavební firmy a zástupci obce. Na podzim r. 2008 obdržel navrhovatel znalecký posudek zpracovaný za účelem omezení jeho vlastnického práva formou věcného břemene za částku zhruba 10 000 Kč. Návrh na toto „vyvlastnění“ však zamítl krajský úřad. Asi v r. 2010 se odpůrkyně pokusila zmocnit se sporného pozemku jeho zařazením do kategorie pasportu místních komunikací, což však bylo také zamítnuto. Proto se následně rozhodla pro úpravu poměrů sporného pozemku formou územního plánu.
18. Po provedeném dokazování navrhovatel zdůraznil, že odpůrkyně neprokázala veřejný zájem na zařazení sporného pozemku do plochy veřejného prostranství. Skutečnost, že navrhovatel nemá pozemek oplocen a fyzicky nebrání vstupu na něj neznamena, že souhlasil a souhlasí s jeho veřejným užíváním. Obec nemůže při pořizování územního plánu hájit zájem soukromé osoby (p. S.). Navrhovatel sousedovi opakovaně navrhoval, aby si zřídil vjezd na svůj pozemek přes vodoteč jako ostatní, a dokonce mu přislíbil i finanční pomoc. Odpůrkyně má dle navrhovatele k dispozici souběžně se sporným pozemkem dostatečně širokou místní komunikaci, přesto se neustále snaží zabrat i pozemek navrhovatele, ačkoliv z druhé strany této místní komunikace se nachází ještě zhruba dvoumetrový nevyužívaný pás, o nějž se odpůrkyně nestará.
19. Odpůrkyně při jednání soudu popřela, že by zařazení dotčené části pozemku parc. č. X do plochy veřejného prostranství bylo pokračováním „znárodnovacích snah“ z 50. a 70. let. Uvedla, že do vlastnického práva navrhovatele zasáhla šetrným způsobem, ve prospěch občanů, jedná se o pouhých 149 m² pozemku a jde o deklaraci dlouhodobě existujícího stavu. Dokumenty dokladující navrhovatelem tvrzené snahy o vyvlastnění či zařazení jho pozemku do pasportu místních komunikací, nedohledala. Územní plán z r. 1999 dle odpůrkyně zařadil sporný pozemek do obytné plochy, přičemž neoznačoval veřejné prostranství, neboť přímo navazuje na předmětnou obytnou plochu. Kolaudační

rozhodnutí pro dům S. schválilo fakticky vjezd této nemovitosti, neboť bylo ve správním spise oznámeno, že takto se bude k domu přijíždět a správní orgán k tomu neměl žádné výhrady. Vyhověním návrhu se dle odpůrkyně citelně zasáhne do dlouhodobě realizovaného stavu ohledně příjezdu k domu S., což může vyvolat další spory.

20. Krajský soud z obsahu ÚP Zvole zjistil, že jako jediná plocha navržená pro veřejné prostranství (v grafické části je vyznačena pruhy béžové a bílé barvy) je označena plocha PV1. Sporná část pozemku č. X je vymezena jako stávající plocha veřejného prostranství (druhá část jako navržená plocha SV, tedy plocha smíšená obytná-venkovská). V textové části není pozemek navrhovatele zmíněn v souvislosti se stávajícími ani navrženými plochami veřejného prostranství.
21. Z výkresu „Komplexní urbanistický návrh“, který je součástí grafické části územního plánu obce Zvole z r. 1999 (předchozí územní plán) soud zjistil, že část pozemku parc. č. X, která je předmětem sporu, byla zařazena do funkční plochy bydlení, severní část tohoto pozemku pak do plochy zemědělství. Dále soud zjistil, že textová část územního plánu z r. 1999, ani změna tohoto územního plánu z r. 2001 se pozemku parc. č. X netýkaly, resp. žádná konkrétní pasáž nebyla plochám, do nichž byl tento pozemek zařazen, věnována.
22. Lze tudíž shrnout, že pozemek parc. č. X nebyl předchozím územním plánem jako veřejné prostranství deklarován. Zařazení do plochy veřejného prostranství bylo provedeno teprve napadeným ÚP Zvole, který tak zásadním způsobem funkční využití dotčené části pozemku navrhovatele změnil. V rozporu s touto skutečností však ÚP Zvole v grafické části označuje předmětnou plochu veřejného prostranství jako stabilizovanou, nikoli jako plochu dotčenou změnou, a proto logicky ani v textové části zařazení části pozemku navrhovatele parc. č. X do plochy veřejného prostranství nevysvětluje.
23. Tento postup však nelze aprobovat. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2016, č. j. 2 As 295/2015-83, *„je nezbytné zásadní funkční změny, které se dotýkají vlastnických práv subjektů v územních plánech, odůvodnit přesně, jasně, určitě a srozumitelně, aby nebylo možno mluvit o zneužití práva a svévoli“*. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku, lze začlenění pozemku do plochy veřejného prostranství označit v souladu s nálezy Ústavního soudu za de facto vyprázdnění obsahu vlastnického práva. Navrhovatel totiž pozbývá možnost zvolit jakékoli jiné využití dotčeného pozemku, které by bylo s funkcí veřejného prostranství v rozporu. Na zdůvodnění přijaté regulace je proto nezbytné trvat. Samotná skutečnost, že si lze s ohledem na tvar a rozměr předmětného pozemku stěží představit jakékoli jeho racionální využití odlišné od využití jako cesty, nemá na uvedený závěr sama o sobě vliv.
24. Ani relativně malá výměra dotčené části pozemku parc. č. X nemůže být pro posouzení zákonnosti ÚP Zvole přijaté regulace určující. Argument šetrného (minimálního) zásahu do vlastnického práva navrhovatele by bylo možné uznat za relevantní, pokud by krajský soud dospěl k závěru, že samotné zařazení části pozemku navrhovatele parc. č. X do plochy veřejného prostranství bylo odpůrkyní řádně odůvodněno. Pak by soud bezesporu hodnotil, zda odpůrkyně začlenila do tohoto typu plochy s rozdílným způsobem využití pouze nezbytně nutnou část předmětného pozemku, či zda mohla tento zásah omezit ještě více, tj. začlenit do plochy veřejného prostranství menší část předmětného pozemku. Tak tomu však v posuzované věci není, neboť odpůrkyně pro začlenění části pozemku parc. č. X do plochy veřejného prostranství neuvedla v odůvodnění ÚP Zvole vůbec žádné důvody.

25. Krajský soud proto uzavřel, že se v posuzované věci jedná o případ předvídaný v rozsudcích uvedených v odst. 8 tohoto rozsudku, kdy pasivita navrhovatele v době pořizování územního plánu nemůže být překážkou soudního přezkumu. Současně skutečnost, že se přijatá změna nijak neprojevila v textové části ÚP Zvole, zakládá objektivní příčinu, pro kterou rovněž nelze klást navrhovateli jeho pasivitu k tíži (srov. odst. 35 rozsudku Nejvyššího správního soudu).
26. Z uvedeného důvodu však nezbylo krajskému soudu než zrušit napadenou část ÚP Zvole pro nepřezkoumatelnost, neboť k přijaté regulaci, tj. zařazení části pozemku navrhovatele parc. č. X do plochy veřejného prostranství schází jakékoli odůvodnění.
27. Snažil-li se odpůrce toto chybějící odůvodnění dohnat v řízení před soudem, pak jím uváděné argumenty nelze označit za relevantní. Odpůrkyně argumentovala dlouhodobě existujícím stavem, za nějž však neoznačovala stav veřejného užívání, nýbrž toliko užívání soukromého, a to užívání předmětné části pozemku navrhovatele vlastníky pozemku domu č. p. X. Umožnění užívání pozemku jedné soukromé osoby jinou soukromou osobou však v žádném případě nelze označit za veřejný zájem, k jehož ochraně by měla být daná plocha deklarována jako veřejné prostranství. Ani soudem vyžádané a k důkazu provedené kolaudační rozhodnutí Městského národního výboru Zábřeh ze dne 11. 1. 1989 nemůže svědčit o existenci veřejného prostranství na uvedeném pozemku, neboť toliko deklaruje, že v souladu s rozhodnutím téhož úřadu ze dne 16. 5. 1985 bude příjezd k domu č. p. X řešen z pravé strany. Konečně ani položení podzemního vedení jakýchkoli inženýrských sítí na pozemku soukromé osoby bez současného zřízení věcného břemene nečiní z daného pozemku veřejné prostranství.
28. S ohledem na výše uvedené krajský soud ÚP Zvole v rozsahu uvedeném ve výroku zrušil.
29. Navrhovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Náklady řízení před krajským soudem tvoří jeden celek s náklady vzniklými navrhovateli v řízení před Nejvyšším správním soudem, o nichž krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. také rozhoduje.
30. Náklady řízení navrhovatele představuje částka 10 000 Kč za soudní poplatky (ve výši 5 000 Kč za řízení před krajským soudem a 5 000 Kč za kasační stížnost), a dále náklady na právní zastoupení navrhovatele v řízení před Nejvyšším správním soudem. Zástupce navrhovatele Mgr. Bc. Peter Mrázik učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „AT“) a jedno písemné podání ve věci samé, tj. doplnění kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) AT). Za každý z těchto úkonů náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. AT], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 AT, zj. celkem 6 800 Kč. Jelikož je právní zástupce společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie (Mach & Mrázik, advokátní kancelář, s. r. o.), která je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna zástupce se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 6 800 Kč, tj. 1 428 Kč. Celkem tedy navrhovateli náleží náhrada nákladů řízení před správními soudy ve výši 18 228 Kč, kterou je odpůrkyně povinna zaplatit navrhovateli v soudem stanovené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, **může** oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 21. července 2020

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu